Maleahi - Comentarii W. McDonald

A. Ingratitudine

În primul capitol, îl găsim pe Domnul aducând anumite acuze la adresa oamenilor, care răspund prin negări foarte vehemente. Mai întâi, Domnul le oferă cu toată tandreţea dragostea Sa pentru ei, dar ei îi cer s-o dovedească: „În ce fel ne-ai iubit Tu?” El face acest lucru, amintindu-le de iubirea Sa pentru Iacov (din care au descins ei), de faptul că l-a respins pe Esau şi de judecăţile pe care le-a adus peste descendenţii lui Esau, edomiţii. Ochii israeliţilor vor vedea pustiirea Edomului şi vor recunoaşte măreţia lui Dumnezeu.

În continuare Domnul îi acuză pe preoţi că au dispreţuit numele Său şi că nu L-au cinstit şi nu I-au acordat respectul şi reverenţa ce I se cuvin. Ei cer dovezi ale purtării lor lipsite de reverenţă.

Domnul îi acuză că au adus jertfe întinate. Ei neagă şi acest lucru, dar El aminteşte că ei s-au purtat ca şi când orice ar fi fost bun pentru Domnul, indiferent cum ar fi fost. Ei au adus animale de jertfă oarbe şi şchioape, pe care guvernatorului n-ar fi îndrăznit să i le aducă.

Profetul îi îndeamnă să se pocăiască de păcatele lor, pentru ca mânia lui Dumnezeu să nu se abată peste ei.

Domnul oştirilor doreşte ca cineva să închidă uşile templului, ca să înceteze jertfele, deoarece jertfele erau total inacceptabile înaintea Sa.

Dar Domnul îşi va răzbuna numele printre Neamuri, chiar dacă propriul Său popor refuză să-L cinstească.

Evreii dispreţuiau lucrurile sacre de la templu şi se saturaseră să-L mai slujească pe Domnul. Un blestem avea să vină peste toţi cei ce aduceau lui Dumnezeu jertfe fiecum, animale cu defecte. Motivul este faptul că Domnul oştirilor este un Rege măreţ şi numele Său trebuie să fie de temut printre naţiuni.

C. Condamnarea preoţilor

Preoţii sunt avertizaţi solemn că vor avea parte de o cumplită judecată dacă nu se vor pocăi şi nu-şi vor îndrepta purtarea. Apoi li se aminteşte că preoţii din vechime au fost credincioşi legământului încheiat de Dumnezeu cu Levi, dar acum iată că preoţii s-au stricat de tot şi astfel Dumnezeu i-a făcut să fie dispreţuiţi şi înjosiţi înaintea întregului popor.

D. Divorţurile şi căsătoriile mixte (2:10-16)

În continuare este abordată tema divorţului şi a căsătoriilor cu soţii provenite dintre păgânii idolatri. Locuitorii din Iuda s-au purtat perfid, căsătorindu-se cu străini şi astfel distrugând solidaritatea lor naţională. Cei ce s-au încurcat în căsătorii mixte aveau să fie nimiciţi.

Oamenii plângeau la altar, pentru faptul că Domnul nu le mai accepta cu bunăvoinţă jertfele. Şi oare de ce? Pentru că Domnul fusese martor la căsătoriile lor, pe care ei erau acum atât de grăbiţi să le destrame. Dorinţa Lui fusese ca ei să constituie un neam unitar, un singur popor nealterat, care să producă descendenţi credincioşi, despărţiţi de stricăciunile păgânilor. Dumnezeu urăşte divorţul nescriptural şi violenţele ce rezultă din el. Legătura dintre divorţ şi violenţă este explicată de Baldwin după cum urmează:

El vede divorţul exact aşa cum cineva şi-ar acoperi haina cu violenţă, un limbaj figurat pentru tot felul de nedreptăţi crase, care, asemenea sângelui unei victime asasinate, îşi lasă urma care să poată fi văzută de toţi.

Ei L-au obosit pe Domnul spunând că Lui nu I-ar păsa de comportarea tuturor celor ce fac rău. Plini de făţărnicie, ei L-au provocat să intervină, zicând: „Unde este Dumnezeul dreptăţii?”

În continuare Dumnezeu răspunde la provocarea deşănţată din versetul precedent. El îşi va trimite solul Său, promisiune ce a avut o primă împlinire parţială în Ioan Botezătorul, dar se va împlini pe deplin în, viitor, când Ilie (4:5) va pregăti calea Domnului. Solul legământului pe care-l doreau ei (notă ironică). Ironia de aici constă în .faptul că atunci când El a sosit, în cele din urmă (Prima Lui Venire), naţiunea Israel nu şi-a găsit plăcerea în El, ci L-a răstignit.

Ziua venirii Lui va fi A Doua Venire. Domnul va verii pentru a judeca păcatul şi cine va rămâne în picioare? Această slujbă curăţitoare, înfăţişată simbolic prin curăţirea de către Cristos a templului, îşi aşteaptă împlinirea, care va avea loc la a Doua Sa Venire. Fiii lui Levi (preoţii) vor fi purificaţi, pentru ca să poată aduce jertfe de sfinţenie şi neprihănire care să-I fie plăcute Domnului, ca în zilele de odinioară.

Domnul îi va pedepsi de asemenea pe vrăjitori, adulteri, sperjuri, asupritori ai salariaţilor, ai văduvelor şi ai orfanilor, precum şi pe cei ce îi alungă pe străini.

Faptul că Domnul este Cel ce nu Se schimbă explică de ce a păstrat El în viaţă pe fii lui Iacov, şi nu i-a nimicit.

Domnul îi invită pe oameni să se întoarcă la El, dar ei neagă că s-ar fi îndepărtat de El, întrebând cu făţărnicie: „În ce fel trebuie să ne întoarcem?”

H. Jefuirea lui Dumnezeu de zeciuieli şi ofrande

Sub legea lui Moise israeliţii aveau obligaţia să dea o zecime din toate roadele câmpului şi din animalele lor domestice Domnului (sau puteau să le răscumpere cu bani şi să adauge o cincime). Zeciuielile erau pe deasupra, adăugându-se la numeroasele ofrande, şi aveau menirea să-i facă pe israeliţi să recunoască că toate sunt ale lui Dumnezeu şi că El este dătătorul tuturor bunurilor lor.

NT îi învaţă pe credincioşi să dea în mod sistematic, cu mană largă, de bună voie şi cu toata inima, şi în măsura în care Domnul le-a dăruit prosperitate precum şi proporţional. Dar în Noul Testament nu se pomeneşte nicăieri despre zeciuială. Mai degrabă, se sugerează că dacă un evreu ce trăia sub lege dădea a zece parte din tot ce avea, cu cât mai mult trebuie să dea un creştin, care trăieşte sub har! Răsplata celui ce dădea cu credincioşie zeciuială în Vechiul Testament era bogăţie materială. Răsplata pentru o isprăvnicie credincioasă în epoca actuală este

sub formă de bogăţii spirituale.

Aşadar, El le aminteşte de eşecul lor de a aduce zeciuieli şi ofrande, jefuindu-L astfel pe Dumnezeu şi atrăgându-şi un blestem. Dacă vor fi credincioşi cu zeciuială lor, El îi va binecuvânta cu belşug incredibil de mare, atât de mare încât nu va fi suficient loc ca să primească tot ce vor primi. El îi va cruţa de secetă, de ciumă, de duşmani şi de lăcuste, făcându-i o binecuvântare pe pământ.

I. Acuzaţii false aduse împotriva lui Dumnezeu

Din nou Domnul îi acuză că au rostit cuvinte aspre la adresa Lui, zicând că nu s-ar merita să-L slujească pe Dumnezeu sau să asculte de El. Ei au propovăduit că cei mândri, cei răi şi cei ce-L pun pe Dumnezeu la încercare nu numai că prosperă, ci şi scapă basma curată.

A. Restaurarea rămăşiţei credincioase

Dar era o rămăşiţă de oameni care au rămas fideli lui Iehova. Aceştia vor fi cruţaţi şi binecuvântaţi, fiind recunoscuţi ca cei ce sunt ai lui Dumnezeu, giuvaerele Sale. William Kelly comentează pe această temă:

Evreii înşişi nu vor mai ocupa poziţia de a fi simpli evrei. Ei vor vedea deşertăciunea ocupării unui loc exterior şi vor pune preţ pe ceea ce este de la Dumnezeu. Vor detesta cu atât mai mult pe cei ce sunt răi, din pricina faptului că sunt evrei (v. 18)

Va veni ziua, ce va arde ca un cuptor, când toţi cei mândri şi răi vor fi nimiciţi, şi rădăcina, şi ramura.

C. Venirea lui Mesia pentru rămăşiţă

Cei credincioşi vor saluta sosirea Soarelui Neprihănirii, care va veni cu vindecare pe aripile Sale. Cei care se tem de numele lui Dumnezeu vor triumfa asupra duşmanilor lor, ce vor fi ca cenuşa sub picioarele lor.

D. Îndemnul final la ascultare, cu promisiunea venirii profetului Ilie

Cartea se încheie cu un îndemn de a-şi aduce aminte de Legea lui Moise şi cu o promisiune de a-l trimite pe Ilie la Israel înainte de ziua Domnului. El va produce reforme în vieţile oamenilor, făcându-i să fie pe potriva strămoşilor lor credincioşi, în caz contrar Dumnezeu va trebui să cerceteze ţara (sau pământul - Acelaşi cuvânt ebraic (eretz) poate însemna ţară sau pământ) cu un blestem. Când citesc cartea Maleahi în sinagogă, evreii repetă versetul 5 după versetul 6, pentru ca să nu se încheie cartea cu un blestem. Dar după cum remarcă Wolf: „Această încercare de a îndulci mesajul nu schimbă cu nimic cumplita realitate."

Întrucât noi citim Vechiul Legământ în lumina mai deplină a Noului Legământ, nu cred că ar exista o modalitate mai nimerită de a încheia secţiunea VT din Comentariul Biblic al Credinciosului decât prin a cita ultimul paragraf din cucernicul şi eruditul comentariu asupra Vechiului Testament redactat de Keil şi Delitzsch care are darul de a le reuni într-un singur tot unitar. (E demn de subliniat că lucrarea în mai multe volume a lui Keil şi Delitzsch, deşi a fost scrisă cu peste o sută de ani în urmă, este încă prezentă pe rafturile librăriilor şi bibliotecilor, fiind intens utilizată. Pe când comentariile raţionaliste sunt mereu înlocuite cu altele, conţinând opinii şi mai radicale şi mai lipsite de credinţă, comentariile ce conţin învăţături sănătoase, scrise într-un stil trainic, îşi pot dovedi valoarea timp de decenii şi chiar secole după ce au fost compuse).

Legea şi profeţii au mărturisit despre Cristos, iar Cristos a venit nu să distrugă legea sau profeţii, ci să le împlinească. Prin urmare, pe Muntele Schimbării la Faţă a lui Cristos au apărut atât Moise, întemeietorul legii şi mediatorul vechiului legământ, cât şi profetul Ilie, ca restaurator al legii în Israel, ca să stea de vorbă cu Isus în legătură cu decesul Său pe care urma să-l înfăptuiască la Ierusalim, aceasta fiind o mărturie practică pentru apostoli şi pentru noi toţi că Isus Cristos, care Şi-a dat viaţa pentru noi, ca să poarte păcatul nostru şi să ne răscumpere din blestemul legii, este Fiul Tatălui, de care trebuie să ascultăm, şi că noi, crezând în numele Lui, putem deveni copii ai lui Dumnezeu şi moştenitori ai vieţii veşnice.

clickbible.org